

Sygn. akt II Ca 94/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Wojtkiewicz
Sędziowie:	SO Violetta Osińska (spr.) SO Zbigniew Ciechanowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Daria Kozłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 września 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **J. L.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 23 października 2012r., sygn. akt I C 914/11

1. **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I oddala powództwo;**
2. **oddala apelację w pozostałym zakresie;**
3. **odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania apelacyjnego;**
4. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie na rzecz radcy prawnej H. P. kwotę 73,80 (siedemdziesięciu trzech złotych osiemdziesięciu groszy) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt II Ca 94/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 października 2012 r., sygn. akt I C 914/11, Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie: pozbawił tytuł wykonawczy - wyrok wydany w dniu 30 września 2010 r. przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział X Gospodarczy w sprawie o sygn. akt X GCupr 191/10 wykonalności w części, to jest co do części należności

głównej w kwocie 468,20 złotych (punkt I.), umorzył postępowanie w pozostałej części (punkt II.); oddalił wniosek powoda J. L. o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. kosztów procesu (punkt III.), oddalił wniosek pozwanej o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu (punkt V.).

Powyższe orzeczenie Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, X Wydział Gospodarczy wydał w dniu 30 września 2010r. w sprawie o sygn. akt X GCupr 191/10 wyrok, którym zasądził od J. L. na rzecz (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 1768,25 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 1408,23 zł od dnia 10 grudnia 2005r.; 360,02 zł od dnia 21 sierpnia 2007r., zaś w pozostałej części powództwo oddalił. Nadto, tenże Sąd odstąpił od obciążenia J. L. kosztami procesu i przyznał radcy prawnemu H. P. kwotę 732 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Przedmiotowemu wyrokowi została nadana klauzula wykonalności, zaś tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi (...) spółki akcyjnej w W.. J. L. przekazał na konto pozwanej na poczet długu potwierdzonego wyżej wskazanym wyrokiem następujące kwoty: 581,40 zł w dniu 27 lutego 2009r., 422 zł w dniu 23 maja 2009r., 209,50 zł w dniu 16 czerwca 2009r. (...) (...) S.A. złożyła w dniu 21 kwietnia 2011r. wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie opisanego wyżej tytułu wykonawczego, w którym domagała się wszczęcia egzekucji przeciwko J. L. w celu wyegzekwowania 1377,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 17 czerwca 2009r., 6 zł kosztów procesu, kosztów postępowania egzekucyjnego oraz domagała się przyznania kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym. Pismem z dnia 27 kwietnia 2011r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie zawiadomił J. L. o wszczęciu postępowania egzekucyjnego w oparciu o wskazany wyżej tytuł wykonawczy w celu wyegzekwowania następujących należności: 1377,62 zł tytułem należności głównej, 333,65 zł tytułem odsetek na dzień 27.04.2011r., 6 zł kosztów sądowych, 45 zł kosztów zastępstwa procesowego, 282,27 zł opłaty egzekucyjnej. W zawiadomieniu brak było adnotacji o dotychczas dokonanych przez J. L. na rzecz wierzyciela wpłatach. Pismem z dnia 11 maja 2011r. powód wzywał pozwaną do wskazania co składa się na należność główną w wysokości 1377,62 zł oraz odsetki żądane we wniosku egzekucyjnym, biorąc pod uwagę to, że pozwana otrzymała już 1212,90 zł. Pozwana w swym piśmie z dnia 23 maja 2011r. wskazała, że wpłaty dokonane przez powoda w łącznej kwocie 1212,90 zł zostały zaliczone na poczet kwoty odsetek oraz części należności głównej, zaś do spłaty pozostała część należności głównej w kwocie 1377,62 zł wraz z odsetkami od dnia 17 czerwca 2009r. Pozwana wskazała, że wobec braku spłaty sprawa została przekazana do komornika.

Sąd Rejonowy powołując art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., uznał powództwo za zasadne. Wskazał, iż oparł swoje rozstrzygnięcie na dowodach z dokumentów wnioskowanych przez strony procesu, które nie budziły wątpliwości, zwłaszcza że nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Sąd podkreślił, że okoliczności faktyczne sprawy, przytoczone na wstępie uzasadnienia wyroku, nie były sporne między stronami, a poza tym wynikają z materiału dowodowego. Strona powoda podniosła, że doszło do spłaty znacznej części zadłużenia, co miało uzasadniać pozbawienie w części wykonalności tytułu wykonawczego. Strona pozwana przyznała, iż doszło do spłaty zadłużenia. Sąd zaznaczył, że istotne jest to, iż pozwana wyraźnie podała jakie kwoty i w jakich dniach zostały jej przekazane przez powoda. Nastąpiło to w odpowiedzi na pozew, w której pozwana podała, że na jej konto wpłynęły następujące kwoty: 581,40 zł w dniu 27 lutego 2009r.; 422 zł w dniu 23 maja 2009r.; 209,50 zł w dniu 16 czerwca 2009r. Okoliczności tej strona powodowa nie zaprzeczyła i w swym piśmie procesowym z dnia 3 stycznia 2012r. oparła swoje wyliczenie wskazując jako bazę kwoty i daty podane przez pozwaną. Nadto zdaniem Sądu, istotną okolicznością jest ta, iż wskazane wpłaty nastąpiły jeszcze przed złożeniem przez pozwaną wniosku o wszczęcie egzekucji, co wynika z wiarygodnego dowodu, jakim jest wniosek o wszczęcie egzekucji z 14 kwietnia 2011r. znajdujący się na k. 1 akt komorniczych o sygn. KM 2098/11, który został złożony około dwa lata po wpłatach. Ponadto, okoliczność tę potwierdza treść pisma pozwanej z 23 maja 2011r., z którego wynika, że wobec braku dalszej spłaty sprawa została przekazana do komornika. Oznacza to, że kwoty wyżej przywołane zostały przekazane na konto pozwanej jeszcze przed złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Między stronami zarysował się spór, który sprowadza się do sposobu i prawidłowości zaliczenia przez pozwaną bezspornych wpłat dokonanych przez powoda. W ocenie Sądu Rejonowego, zaliczenie powinno się odbyć w oparciu o art. 451 k.c. Kwestia ta nie budzi wątpliwości, zwłaszcza że i obie strony procesu zgodnie powołują się na tę podstawę prawną zaliczenia. Sąd zaznaczył przy tym, że nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania

przepis art. 1025 k.p.c., który odnosi się do podziału kwoty uzyskanej z egzekucji. Wynika to stąd, że kwoty uiszczone przez powoda, co do których istnieje spór w zakresie ich zaliczenia, zostały przekazane pozwanej przed egzekucją, a konkretnie przed złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji i nawet przed nadaniem klauzuli wykonalności na tytuł egzekucyjny. Sąd mając na uwadze przepis art. 451 k.c. wskazał, iż powód, jako spełniający świadczenie, miał wobec pozwanej do spłaty należność główną w kwocie 1768,25 zł oraz odsetki ustawowe liczone od kwoty 1408,23 zł od dnia 10 grudnia 2005r. i od kwoty 360,02 zł od dnia 21 sierpnia 2007r. Te długi zostały później stwierdzone wyżej wskazanym wyrokiem. Powód J. L. przekazał na konto pozwanej na poczet długu potwierdzone wyżej wskazanym wyrokiem następujące kwoty: 581,40 zł w dniu 27 lutego 2009r., 422 zł w dniu 23 maja 2009r., 209,50 zł w dniu 16 czerwca 2009r. Sąd zaznaczył, że wpłaty zostały dokonane jeszcze przed wydaniem wyroku, co oznacza, że pozwana spółka z jakis przyczyn nie uwzględniła tych wpłat na poczet długu stwierdzonego wyżej oznaczonym wyrokiem. Sąd wskazał też, że pomimo tych wpłat powództwo było zapewne podtrzymywane w całości, co zostało odzwierciedlone w wyroku. Po wszczęciu egzekucji, powód zwracał się o wyjaśnienie, w jaki sposób zostały zaliczone przywołane wyżej wpłaty, lecz strona pozwana nie podała w sposób wyczerpujący, jak te wpłaty zostały rozliczone. Z tego względu Sąd uznał, że wniesienie pozwu jest w istocie oświadczeniem o potrąceniu, które w myśl art. 499 k.c. ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe i z tą datą nastąpiło umorzenie długu. Oznacza to, że powód mógł oprzeć swoje roszczenie o treść art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., skoro oświadczenie o potrąceniu nastąpiło wraz ze złożeniem pozwu. Sąd zaznaczył, iż te ustalenia mają również dalej idące konsekwencje. Powód dokonał wpłat w kilku ratach. Brak jest danych, z których by wynikało, że powód wnosił o zaliczenie tych wpłat na poczet należności głównej czy też odsetek. Wypada też dodać, że i pozwana spółka nie podała na co zaliczyła wpłaty, które zostały dokonane przecież jeszcze w 2009 roku. Zdaniem Sądu Rejonowego, nie jest takim wskazaniem pismo z 23 maja 2011r., w którym brak jest precyzyjnego wskazania, jaka wpłata na co dokładnie została zaliczona. Wskazał przy tym, iż nawet gdyby przyjąć, że jest to wskazanie zaliczenia, to i tak nie jest to wskazanie, o którym stanowi art. 451 § 1 k.c. Wynika to stąd, że pozwana nie złożyła oświadczenia o zaliczeniu przedmiotowych wpłat na należności uboczne niezwłocznie. W ocenie Sądu Rejonowego, złożenie takiego oświadczenia przez wierzyciela powinno nastąpić niezwłocznie po spełnieniu świadczenia przez dłużnika. Sąd wskazał, iż przywołane stanowisko jest jak najbardziej uzasadnione zasadami uczciwości, jawności i pewności obrotu gospodarczego. Zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie nie można było uznać, że wierzyciel skutecznie dokonał zaliczenia uiszczonych przez powoda kwot w pierwszej kolejności na należności uboczne, a dopiero pozostałą część na poczet należności głównej. Brak jest dowodów na to, że istniały jakieś przeszkody do zawiadomienia powoda o takim, a nie innym zaliczeniu wpłaconych przez niego kwot. Sąd podkreślił - na co wskazuje data początkowa naliczania odsetek - że obie strony realizowały transakcje jeszcze w 2005 i 2007 roku. Wpłaty zostały dokonane jeszcze w 2009r. Na tym etapie pozwana nie wskazała na co zalicza wpłaty. Zdaniem Sądu Rejonowego pozwana mogła zatem celowo przewlekać moment zawiadomienia powoda o zaliczeniu, aby uzyskać jak najwyższe świadczenie tytułem odsetek. Oznacza to, że ani powód, ani pozwana nie wskazała we właściwym momencie sposobu zaliczenia. Tym samym, zastosowanie znalazł art. 451 § 3 k.c., co oznacza, że dokonane przez powoda wpłaty należy zaliczyć na poczet długu najdawniej wymagalnego, skoro nie było tylko jednego długu. Najwcześniej wymagalna była należność główna. Później wymagalne, za każdy dzień z osobna są odsetki ustawowe. Skoro zatem dokonane wpłaty powinny pomniejszyć należność główną, to tym samym pozwana mogła domagać się zapłaty kwoty 555,35 zł (1768,25 zł - 1212,90 zł). Oznacza to, że powód mógł domagać się pozbawienia wykonalności wyroku w większej części, niż ostatecznie żądał. Sąd zwrócił uwagę, że na rozprawie w dniu 16 października 2012r. pełnomocnik z urzędu powoda sprecyzował pozew w ten sposób, że wniósł o pozbawienie wykonalności wyroku do kwoty 1300,05 zł należności głównej, zaś w pozostałej części pozew został cofnięty ze zrzeczeniem się roszczenia. Z tego wynika, że po ograniczeniu powództwa chodziło de facto o pozbawienie wykonalności wyroku co do kwoty 468,20 zł (1768,25 zł - 1300,05 zł), gdyż intencją strony powodowej było, aby skutkiem pozwu było to, że w oparciu o tytuł wykonawczy pozwana mogła nadal egzekwować kwotę 1300,05 zł. Powołując art. 203 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy w pozostałej części powództwo umorzył. Sąd Rejonowy oddalił zarówno wniosek powoda o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu, jak i wniosek pozwanej o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu, co znalazło swój wyraz w punkcie III. i IV. wyroku. Sąd zaznaczył, iż takie rozstrzygnięcie znajduje uzasadnienie w art. 102 k.p.c., a wynika to stąd, że zarówno powód, jak i pozwana spółka nie wskazały w odpowiednim czasie sposobu zaliczenia wpłat dokonanych przez powoda, co z kolei wygenerowało kolejny spór między stronami procesu. Sąd uznał, że obie strony przyczyniły się do wytworzenia sytuacji konfliktogennej, której skutkiem była niniejsza sprawa sądowa. Tym

samym Sądem uznał, iż każda ze stron procesu powinna ponieść wydatkowane przez siebie koszty procesu. Sąd zaznaczył też, iż nie orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, gdyż działający za powoda pełnomocnik nie złożył wniosku o przyznanie jemu takich kosztów i nie złożył wymaganego przepisami prawa (§16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) stosownego oświadczenia o nieopłaceniu tych kosztów ani w całości ani w części przez powoda.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go w części, tj. co do punktu I i IV. Strona skarżąca orzeczeniu temu zarzuciła naruszenie:

-art. 451 k.c. poprzez naruszenie prawa przez błędną jego wykładnię;

-art. 231 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z zasadami logiki błędne uznanie, że wpłaty dokonywane przez dłużnika powinny być w pierwszej kolejności księgowane na poczet należności głównej;

-art. 232 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów w postaci postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin Centrum z dnia 23 marca 2011 r. przyznającego (...) S.A. kwotę 66 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz dowodu w postaci wezwania do zapłaty zaliczki na czynności komornika i dowodu opłaty tej zaliczki w kwocie 100 zł;

-art. 231 k.p.c. przez uznanie za ustalony fakt, że powód dobrowolnie dokonywał wpłat na poczet zadłużenia chociaż z pozwu oraz pisma procesowego pozwanego wynika, że należność egzekwowana była przez Komornika Sądowego.

Wskazując na powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za dwie instancje.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych, w tym nieopłaconych przez powoda kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej skutkowałą rozstrzygnięciem o charakterze reformatoryjnym z przyczyn wskazanych kolejno w pisemnym uzasadnieniu.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy wskazuje, iż zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Kolejno należy zaznaczyć, iż artykuł 843 k.p.c. będący przepisem o charakterze proceduralnym, reguluje kwestie związane z rozpoznaniem powództw przeciwegzekucyjnych częściowo w sposób odrębny od przepisów ogólnych o procesie. Stosownie do treści art. 843 § 3 k.p.c. w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Wymaga przy tym zwrócić uwagę na ugruntowane stanowisko judykatury, w tym wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2005 r. (sygn. akt III CK 504/04, LEX nr 151662) zgodnie z którym przepis art. 843 § 3 k.p.c. prekluduje zarzutów łączy z wniesieniem pozwu a nie jego opłaceniem lub doręczeniem pozwanemu. Ponadto w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 września 2007 r. (sygn. akt V CSK 141/07, LEX nr 347309) Sąd Najwyższy stwierdził, iż artykuł 843 § 3 k.p.c. mówiąc o przytoczeniu zarzutów ma na względzie powołanie się na określone zdarzenia mogące stanowić podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego, np. powołanie się - gdy chodzi o powództwo oparte na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. - na wygaśnięcie egzekwowanego zobowiązania w oznaczonej wysokości wskutek zapłaty, potrącenia określonej wierzytelności (art. 498 k.c.) lub zwolnienia z długu (art. 508 k.c.).

Mając powyższe uwagi na względzie Sąd Okręgowy zaznacza, iż w rozpatrywanej sprawie powód domagając się pozbawienia w części wykonalności wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 30 września

2010 r., sygn. akt X GCupr 191/10, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 23 marca 2011r. powołał się na następujące zdarzenie mogące stanowić podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego, tj. na częściowe wygaśnięcie zobowiązania objętego wymienionym tytułem wykonawczym po powstaniu tytułu egzekucyjnego poprzez jego częściową zapłatę w wysokości 1212,90 zł oraz nieprawidłowe zarachowanie tej zapłaty. Wobec wynikającej z art. 843 § 3 k.p.c. zasady prekluzji zarzutów jedynie wyartykułowane przez powoda w pozwie okoliczności mogące stanowić podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego winny być przedmiotem rozpoznania Sądu pierwszej instancji. Przy tym wymaga zaznaczyć, iż powód w pozwie w kategoriyczny sposób nie wyraził woli potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności. W tej sytuacji powołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku częściowe umorzenie zobowiązania objętego tytułem wykonawczym wskutek potrącenia należności powoda stanowiło już odrębną okoliczność mogącą stanowić podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego, czyli odrębny zarzut w rozumieniu art. 843 § 3 k.p.c., objęty wynikającą z tego przepisu prekluzją. Wobec tego okoliczność ta nie mogła stanowić podstawy rozpoznawanego w niniejszej sprawie powództwa przeciwegzekucyjnego, jak przyjął to Sąd Rejonowy. Ponadto, co istotne na rozprawie w dniu 16 października 2012 r. (k. 103) strona powodowa wniosła o pozbawienie wymienionego tytułu wykonawczego jedynie o kwotę 77,57 zł. W tej sytuacji ustalenie Sądu, iż po ograniczeniu powództwa powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego co do kwoty 468,20 zł jest błędne i narusza dyspozycję art. 321 k.p.c. Zmieniennym jest ponadto i to, iż powód konsekwentnie domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku z dnia 30 września 2010r., co w istotny sposób wytycza ramy czasowe zdarzeń po powstaniu tytułu egzekucyjnego.

Kolejno wymaga zauważyć, iż stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten rozstrzyga zatem na kim, w razie sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego, spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozostaje on w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego normującymi reguły dowodzenia. W wyroku z dnia 9 stycznia 2001 r. (sygn. akt II CKN 1194/00, LEX nr 52375) Sąd Najwyższy wskazał, iż w procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Mając powyższe unormowanie na względzie Sąd Odwoławczy wskazuje, że skoro powód w niniejszej sprawie upatrywał podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego w częściowym wygaśnięciu zobowiązania objętego wymienionym tytułem wykonawczym po powstaniu tytułu egzekucyjnego poprzez jego częściową zapłatę oraz nieprawidłowe zarachowanie tej zapłaty to winien w tym zakresie wykazać fakty, z których wywodzi skutki prawne. Jednakże strona powodowa nie sprostала temu obowiązkowi procesowemu. Strona powodowa powołując się bowiem na częściową zapłatę zobowiązania wynikającego ze wskazanego przez nią tytułu wykonawczego nie poparła swych twierdzeń w tym zakresie materiałem dowodowym, a więc nie udowodniła faktów, z których wywodzi skutki prawne. W tym powód nie wykazał nawet daty w jakiej miał dokonać deklarowanej wpłaty. Zatem powód nie wykazał podstawy wytoczonego powództwa przeciwegzekucyjnego. Z kolei przyjmując nawet wskazane tylko w pismach procesowych daty dokonanych przez powoda wpłat : 27 lutego 2009r., 23 maja 2009r. 16 czerwca 2009r. to stanowczo należy podkreślić, iż dotyczy to okresu sprzed wydania tytułu egzekucyjnego bowiem wyrok, którego dotyczy żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego wydany został w dniu 30 września 2010r., zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 23 marca 2011r. Z akt sprawy o sygn. X GC upr 191/10 Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie wynika, iż zarzut spełnienia świadczenia był przedmiotem rozpoznania przez Sąd. Dlatego też powództwo należało oddalić. Wobec tego należało też w tym zakresie zweryfikować zaskarżony wyrok. Jednakże pomimo oddalenia powództwa w ocenie Sądu Odwoławczego nie ma podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Ze względu na charakter dochodzonego przez powoda roszczenia oraz jego sytuację życiową, która skutkowała uwzględnieniem jego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz w istotnym zakresie uwzględnieniem wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, zdaniem Sądu uzasadnione jest w dalszym ciągu na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpienie od obciążenia powoda kosztami tego postępowania.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy zmienił punkt I zaskarżonego wyroku, o czym na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł w punkcie 1 wyroku, w pozostałej zaś części (dotyczącej orzeczenia o kosztach procesu zawartego w punkcie IV. wyroku)apelację oddalił, o czym na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł w punkcie 2 wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. mając przy tym na względzie wyżej wymienione przyczyny przemawiające za odstąpieniem od obciążania powoda kosztami procesu. Sąd Okręgowy uznał, iż okoliczność samodzielnej redakcji pozwu przez powoda (dopiero w toku postępowania ustanowiony został dla powoda pełnomocnik z urzędu) w sytuacji rygoryzmu wynikającego z treści art. 843 k.p.c. stanowi dodatkową okoliczność przemawiającą za koniecznością zastosowania reguł słuszności w rozumieniu powołanego art. 102 k.p.c.

W punkcie 4 wyroku Sąd przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie na rzecz radcy prawnego H. P. kwotę 73,80 zł, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu apelacyjnym. Pełnomocnik procesowy powoda złożył wniosek o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego z urzędu w tym postępowaniu, składając jednocześnie oświadczenie, o którym mowa w § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Wysokość tych kosztów została ustalona na podstawie § 2 ust. 1-3, § 6 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 oraz § 15 wymienionego rozporządzenia.